

[Hauberg.]

haft den virkning, at mange mennesker fik den opfattelse, at der var en garanti for, at kristendomsundervisningen ville komme til at foregå på en forsvarlig og rigtig måde; men en sådan garanti er jo slet ikke til stede i den gældende bestemmelse, og den vil heller ikke være det efter den bestemmelse, der nu står i lovforslaget. En sådan garanti er simpelthen praktisk umulig at gennemføre fra præstens side, og det er også ganske unødvendigt. I folkeskoleloven af 18. maj 1937 er spørgsmålet om religionsundervisningen efter min mening ordnet på en rimelig og forsvarlig måde. I henhold til denne lov kan både børnene og læreren blive fritaget for henholdsvis at overvære og udøve religionsundervisningen. Det er som sagt både en rimelig og forsvarlig ordning, en ordning, som ganske sikkert vil føre med sig, at man til lærere i religionsundervisningen kun vil få dem, som føler sig som kristne, og det er selvfølgelig den eneste garanti, der er noget værd i denne forbindelse. De, der holder på præstens tilsyn med kristendomsundervisningen, gør det formentlig af hensyn til denne undervisnings sikrere og bedre placering, men denne hensigt kan man efter min mening ikke opnå nogen som helst garanti for gennem et præstetilsyn. Jeg synes, at den gældende bestemmelse ikke blot er overflødig, men misvisende; paragraffen vil, som jeg har sagt, uvilkårlig af mange blive opfattet som en garanti for kristendomsundervisningens rette udøvelse. Det er den ikke og kan ikke være. Derfor synes jeg langt bedre om lovforslagets bestemmelse, den er enkel og klar. Det er jo en kendsgerning, at man under den nugældende lov, hvor sognepræsten fører tilsyn med religionsundervisningen, mange steder overhovedet aldrig har set sognepræsten i en undervisningstime i religion, og kristendommens stilling er af den grund hverken blevet værre eller bedre. Jeg tror, det er helt andre faktorer, der er afgørende for udviklingen på det her nævnte område. Vil man forsøge at gavne kristendommens stilling, så gør man det afgjort bedst ved at gennemføre bestemmelser, der er enkle og klare, som de er her i forslaget.

Når jeg er gået med til den foreslåede § 16, så er det ikke blot, fordi bestemmelsen er klarere, men også fordi man derved kan opnå ensartede bestemmelser på det område for hele landet.

Der er et andet spørgsmål, der har en smule forbindelse med det; jeg her har

fremført, og jeg vil derfor omtale det med det samme. Det er provstens stilling som født medlem af skoledirektionen. Det er en bestemmelse, som jeg altid har været modstander af, og efter at jeg nu i en årrække selv har været skoledirektionsmedlem, føler jeg mig helt overbevist om, at de funktioner, provsten som skoledirektionsmedlem udøver, i ligeså høj grad og ligeså forsvarligt kan udøves af et amtsrådsmedlem, og det er det, der foreslås. Ville man nemlig have en særlig placering af et af skoledirektionens medlemmer, burde det være på et helt andet område. Jeg tænker her i særlig grad på det bygningsmæssige, men det skal jeg lade ligge, da man på anden måde har imødekommet dette ønske i forslagets § 19. Her gives der skoledirektionen adgang til at få sagkyndig assistance, når bygningsspørgsmål er på tale.

Provstens særstilling i et tilsynsorgan for folkeskolen er der ingen virkelig begrundelse for, og dertil kommer ydermere, at mange af provsterne sikkert ikke selv har gået i folkeskolen, ligesom sikkert også mange af provsternes børn heller ikke går i folkeskolen. Når man fra enkelte sider er tilhænger af at bevare provsten som født medlem af skoledirektionen, så motiverer man det som regel med, at der skal være en forbindelse mellem skolen og kirken, men en sådan forbindelse bevarer eller skaber man jo slet ikke ved at have provsten i skoledirektionen, tværtimod, man hænger et skilt ud, der camouflerer forholdet, et skilt, der giver det udseende af, at der er noget, medens der i virkeligheden ingenting er. Jeg finder forslagets bestemmelse om, at provsten ikke fremtidig skal være medlem af skoledirektionen, rigtig, ja, jeg mener i virkeligheden også, at denne bestemmelse er mere redelig overfor befolkningen. Når provsten udskydes som født medlem af skoledirektionen, så ved i hvert fald alle, at forbindelse med kirken, hvis den ønskes, skal skabes af dem selv.

Jeg skal nu fremsætte nogle bemærkninger om skolekommissionerne, skolenævnene og forældrerådene. Det er klart, at der hvad disse spørgsmål angår har været betydelige divergenser, men trods disse uoverensstemmelser må det vist indrømmes, at der fra alle sider har været stor interesse og sympati for de tanker, der gik ud på at få forældrenes indflydelse på skolernes virksomhed placeret således, at skolernes hele virksomhed kunne drage nytte og hjælp af alle de interesserede parter.

Hvad skolekommissionerne angår, følger forslaget de betragtninger, flertallet i til-